

Hồi 12

Phì Nữ Hí Khương Gia
Trường Hồng Danh Tứ Hải

Trưa mười hai, Nam Cung Giao đến đại trấn An Xuyên, định tìm phạn điểm dùng cơm rồi lại đi ngay.

Lúc đến giữa trấn, chàng phải chậm lại vì một đám đông đã lấn từ lề phải ra đến tận giữa đường. Chẳng hiểu họ đang xem trò vui gì mà cười hô hố rất vui vẻ ?

Nam Cung Giao hiếu kỳ, cho ngựa đến sát, ghénh cổ nhìn vào trong. Chàng đang ngồi trên lưng tuấn mã nên cao hơn đám đông.

Thì ra, trên vệ đường có một nữ nhân béo phì, tuổi độ hai mươi ba, hai mươi bốn, mặc tang phục, đang quì sau một mảnh liếp tre, trên dán giấy và có ghi hai dòng chữ:

“Mại thân táng mẫu”

Tuy đa số người Trung Hoa theo Phật Giáo, song trong việc ma chay, nghi lễ của Đạo Giáo tuân tồn tại ! Người chết mà không được hưởng những thủ tục cúng kiếng của phép Tế huyền, thì khi xuống âm phủ chẳng thấy đường đi, và sẽ đầu thai làm thú vật !

Vì thế, những người con hiếu thảo đều phải cố gắng mời các đạo sĩ đến tụng niệm, chay đàn, đốt bùa chú ... vài đêm, rất là tốn kém !

Nhà nghèo quá thì chí ít cũng phải có cỗ quan tài và một lễ tế sơ sài ! Do đó, hiện tượng bán thân để chôn cha mẹ rất phổ biến trong xã hội Trung Hoa thời xưa.

Vậy thì đáng lẽ phải tán dương lòng hiếu thảo của người con gái chí hiếu kia, thì sao khách quan chiêm lại cười cợt ? Ấy là vì nàng ta mập như một con heo, nặng gần trăm rưỡi cân, mắt lộ, mũi lân, miệng rộng, răng thưa, vừa xấu xí vừa lộ rõ bản tính gốc ghêch, hậu đậu.

Không những thế, thỉnh thoảng, nàng ta lại ngừng khóc lóc, kể lễ, thò tay vào chiếc rổ đựng đầy bánh bao bằng bột xấu, bốc bỏ miệng nhai ngấu nghiến vài cái rồi nuốt chửng !

Vừa xấu người vừa phàm ăn tục uống như thế thì chẳng ai dại gì mà mua về ?

Chưa hết, cạnh nàng ta còn có một con chó mực khá to, đôi lúc sủa inh ỏi như chửi những người đang cười cợt chủ mình ! Và khi ấy, nữ lang béo phì lại nạt nó bằng một thứ ngôn ngữ lạ tai. Nhưng đối với Nam Cung Giao thì tiếng ấy vô cùng thân thuộc

và êm ái ! Chàng biết rằng cô gái xấu xí, đáng thương kia có cha hay mẹ là người Giao Chỉ !

Nam Cung Giao xúc động, xuống ngựa, len qua đám đông, vào đến tận bên trong, nghiêm giọng bảo:

- Tại hạ không cần nô tỳ, nhưng sẽ giúp cô nương một số bạc để chôn cất từ mẫu !

Chàng đã đổi ngân phiếu ở tiểu trấn gần núi Duyên Sơn nên trong tay nải có vàng nén, liền lấy ra năm thỏi mỗi thỏi mười lạng, đặt xuống trước mặt nữ nhân chí hiếu !

Mọi người ồ lên kinh ngạc và ganh tỵ với số đồ của nàng ta ! Đám ma ở vùng này, chỉ cần mười lạng vàng là đã quá linh đình !

Nào ngờ nữ lang béo phì kia lắc đầu từ chối, ồm ồm nói:

- Cảm tạ Đại hiệp ! Song tiểu nữ vì di ngôn của tiên mẫu nên không thể nhận sông được ! Người đã dặn tiểu nữ đi theo hầu hạ ân nhân, để sau này, người ấy sẽ kiếm chồng cho !

Đám đông phá lên cười sặc sụa, có kẻ độc mồm nói ngay:

- Thì người cứ lấy quách vị ân nhân của mình là xong !

Nữ nhân bẽn lẽn cúi đầu nói lí nhí:

- Nếu người ấy không chê thì tiểu nữ cũng nguyện nâng khăn sửa túi, chẳng dám chối từ !

Nam Cung Giao nghe tóc gáy dựng ngược, còn những người kia thì ôm bụng cười ngất, ngã lăn cả ra đường !

Nam Cung Giao không ngờ mình lại bị rơi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười này, cố tìm cách gỡ, rồi chàng nghiêm giọng:

- Tại hạ có đến năm sáu người vợ nên không thể lấy cô nương. Còn việc thu nạp tỳ nữ thì cũng chẳng tiện, vì tại hạ là khách giang hồ, sống trên đầu gươm ngọn giáo, chẳng thể cưu mang một nữ nhân chân yếu tay mềm như cô nương được.

Nữ nhân toét miệng cười, ngắt lời chàng:

- Đại hiệp đừng lo, tiện nữ cũng rất giỏi võ, sức lực như mãnh hổ, từ lâu mơ ước được tung hoành chốn võ lâm !

Dứt lời, nàng cung quyền giáng xuống, khiến viên đá xanh lót đường bị lún xuống và nứt làm đôi !

Đám đông tròn mắt kinh ngạc, chẳng còn cười nổi nữa. Cũng may này giờ nàng ta không nổi giận nên sọ của họ chưa vỡ ra !

Nam Cung Giao thầm khen, tùm tùm hỏi:

- Cô nương danh tính là gì, và học nghệ ở chỗ nào vậy ?

Nữ lang yếu điệu đáp:

- Tiện nữ tên gọi Sở Mai, học nghệ của tiên phụ là Trư Hiệp Sở Liễm !

Nam Cung Giao vốn xa lạ với võ lâm, nhưng nhờ chuyện trò với Kính Thanh và anh em họ Trịnh, nên biết tiếng Sở Liễm. Ba chục năm trước, họ Sở vác thanh đao nặng bốn chục cân ngang dọc giang hồ, sức lực như thần, đả bại rất nhiều cao thủ thành danh. Do ông ta quá to béo nên có biệt hiệu là Trư Hiệp. Tung hoành được chục năm thì Sở Liễm lại biệt tăm, không ngờ lại về qui ẩn ở vùng An Xuyên này !

Thế là đã rõ, Trư Hiệp kết hôn với một người đàn bà gốc Giao Châu và sinh ra Sở Mai !

Nam Cung Giao lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Thôi được ! Tại hạ đồng ý thu nhận Sở cô nương làm tỳ nữ, sau này cô nương sẽ đi theo canh giữ các bà vợ của ta !

Sở Mai mừng rỡ lạy liền chín lạy, đứng lên dẫn chủ mới về nhà mình, ở chân ngọn đồi nhỏ, cách cửa Đông của trấn An Xuyên vài dặm !

Đến nơi, Nam Cung Giao ngơ ngác khi thấy căn nhà tranh vắng vẻ kia chẳng hề có ai, cả người sống lẫn người chết ! Và cạnh nhà có hai ngôi mộ nằm song song, mộ chí ghi rõ ràng danh tính của Trư hiệp, và một nữ nhân tên Lê Thị Hoa !

Sở Mai cười khúc khích:

- Xin chủ nhân đừng giận ! Gia mẫu đã từ trần cách đây bốn tháng, và người đã dặn tiện nữ đúng ngày này ra quì bên đường chính trong trấn An Xuyên !

Nam Cung Giao kinh ngạc trước tài thần bốc của người đàn bà An Nam kia. Chàng không hề giận mà còn tán thưởng:

- Té ra lệnh đường lại là một kỳ nhân có tài bốc tiên tri ! Tiểu Mai hãy mau thu xếp hành lý, ta đi thôi !

oOo

Chiều mười sáu, hai chủ tớ đến Từ Châu. Trong mấy ngày đường vừa qua, Tiểu Mai tỏ ra rất cần mẫn, siêng năng và chu đáo chứ không đến nỗi rách việc như bề ngoài. Tính nàng vui vẻ, thích bông đùa nên rất thích hợp với Nam Cung Giao. Chàng đã để lộ mặt thật và nói ra danh tính, cùng Tiểu Mai bàn bạc kế hoạch hí lộng Long Giác Thần Quân.

Cô ả béo phì này trông dễ coi hơn trong bộ võ phục lụa hồng diêm dứa, áo cườm trắng, tóc thắt hai bím đong đưa, lưng đeo bảo đao trông rất oai vệ.

Thích y phục đẹp và trang sức là bản chất của mọi nữ nhân trong thiên hạ. Gặp chủ nhân rộng rãi, chủ nhân mua sắm, nên giờ đây thù châu lủng lẳng đôi hoa tai vàng cấn đá quý, và trên bộ ngực đồ sộ như hai trái dưa hấu kia là chuỗi ngọc trai.

Được đổi đời, Sở Mai luôn nhoẻn miệng cười tươi như hoa, tay vuốt ve con chó mực trong lòng !

Nàng đã năn nỉ Nam Cung Giao cho phép mang theo con Tiểu Hắc, người bạn tốt nhất của mình ! Và chàng đã không nỡ từ chối !

Theo thói quen, Nam Cung Giao tìm đến Tứ Hải Đại Lữ Điểm ! Khi Chưởng quỹ Tề Thanh Hải hỏi tên, chàng liền đáp:

- Sở Tà Huy, ba mươi sáu tuổi, quê đất Tây Hạ !

Tề Thanh Hải thận trọng nói:

- Phòng ở đây có cả loại hai, dành cho gia nhân. Sở Đại hiệp tính sao ?

Nam Cung Giao bác ngay:

- Không cần phải thế ! Lão cứ cho dọn hai phòng thượng hạng. Tuy Tiểu Mai là nô tỳ nhưng được tại hạ xem như em gái !

Trưa đến, chàng gọi một mâm cơm rượu, mời cả họ Tề lên hàn huyên. Sở Mai ăn khỏe như hùm, khiến Tề Chưởng quỹ phải lác mắt !

Nam Cung Giao nâng chén mời, cạn rồi ung dung nói:

- Tại hạ là truyền nhân của Trường Hồng Kiếm Khách nơi quan ngoại, nay vào Trung Nguyên mong tạo lập chút thanh danh. Khi đến Trường An thì nghe đồn đại về một kiếm khách trẻ tuổi họ Nam Cung ! Xin Tề lão chỉ giáo đôi điều về chàng trai ấy !

Tề Thanh Hải rất quý mến Nam Cung Giao nên kể một hơi những thành tích của chàng, và cuối cùng lão thở dài rầu rĩ:

- Trưa hôm kia, Thần Nữ Tiên Vân Mi, ái thiếp của Nam Cung Thiếu hiệp, cùng mười hai người nữa đã về đến Từ Châu. Nàng ta khóc lóc, tố cáo với quần hùng rằng Long Giác Thần Quân Khương Quang Bật đã bày mưu giết hại chồng mình. Bằng chứng của nàng là lá thư và nhân chứng là Mộc Kính Thanh, nghĩa đệ của Nam Cung Giao ! Nhưng khổ thay, Long Giác Thần Quân và con trai đã có mặt ở đây từ sáng ngày chín, trọ trong Từ Châu lữ điểm, được nhiều người xác nhận. Do vậy, chẳng ai tin lời nàng, cũng như lá thư mang bút tích nữ nhân kia !

Nam Cung Giao mỉm cười:

- Thuật cải trang của võ lâm Trung Nguyên rất kỳ diệu, cho người thể thân đến đâu trước đâu phải việc khó đối với Khương Quang Bật ?

Tề lão tán thành:

- Lão phu và mọi người cũng nghĩ vậy nhưng không đủ sức lột mặt nạ lão quỷ họ Khương ! Tuy nhiên, nếu sáng mười tám mà Nam Cung Giao không xuất hiện thì Kim Diện Cung và Thập Bát La Hán cùng Thiếu Lâm sẽ vây đánh Long Giác Thần Quân !

Nam Cung Giao sửng sốt:

- Sao người của Thiếu Lâm Tự cũng kéo đến đây ?

Tề Chưởng quỹ đắc ý đáp:

- Đây là một tin rất bí mật, mong Sở đại hiệp giữ kín cho ! Lão phu nhờ quen với hai gã họ Trịnh, thủ hạ thân tín của Nam Cung Thiếu hiệp nên mới biết ! Thì ra chàng trai ấy là đệ tử tục gia của phái Thiếu Lâm, đứng vai sư đệ của Bạch Vân Phương Trượng ! Do vậy, thủ tòa La Hán Đường là Bạch Võ thiên sư mới dẫn mười tám đại cao thủ đến đây quan chiến, và đề phòng Long Giác Thần Quân bất ngờ ám hại Nam Cung Giao !

Sở Tà Huy nheo mắt cười:

- Đã là tin mật thì sao Tề lão lại nói cho ta biết làm gì ?

Tề Thanh Hải gượng cười:

- Thứ nhất là do tướng mạo đường chính của túc hạ. Thứ hai lão phu cũng muốn nhờ đại hiệp giúp một tay để tiêu diệt Khương lão quỷ. Trong võ lâm, ai cũng biết Trường Hồng Kiếm Pháp là khắc tinh của Vô Thanh Kiếm pháp !

Sở Tà Huy cười ha hả:

- Tại hạ rất vui lòng ! Đây cũng là cơ hội hiếm có để dương danh. Mong Tề lão thu xếp cho ta một chỗ rộng rãi để luyện kiếm !

Tề Thanh Hải hân hoan nói:

- Trong vườn sau có một bãi cỏ nhỏ, được vây kín bằng những rặng cây thù dương, xin đại hiệp cứ tùy tiện sử dụng !

Nguyên ngày hôm sau, Nam Cung Giao nỗ lực rèn luyện, chuẩn bị cho cuộc chiến sáng mai.

Cuối canh hai chàng chuẩn bị đi ngủ thì Sở Mai bước vào, mặt đỏ như gấc, ấp a ấp úng nói:

- Chẳng hay chủ nhân có cần nô tỳ hầu hạ gối chăn hay không ? Nô tỳ vẫn còn là trinh nữ, chưa hề để nam nhân nào chạm vào !

Nam Cung Giao nghe da dẻ mọc ốc và chỉ muốn lăn ra giường mà cười cho đã, song chàng cố nén lại, dịu giọng bảo:

- Ta đã có rất nhiều vợ, và họ đều dữ như cọp cái ! Nếu ta thu nạp thêm nàng tất sẽ bị họ xé xác, còn nàng cũng phải ra đi ! Do vậy, chúng ta cứ giữ danh phận chủ tớ, rồi sau này ta sẽ tìm cho nàng một người chồng tốt ! Thủ hạ của ta ở Giang Tây có đến gần ba chục gã chưa vợ !

Sở Mai nhớn miệng cười vái dài:

- Cảm tạ chủ nhân đã hết dạ lo toan ! Nô tỳ rất sợ cơn ghen của các phu nhân ! Lúc ấy chỉ có cách dắt Tiểu Hắc lộ bộ trở lại An Xuyên !

Tiểu Mai òng ẹo rời phòng, lắc lư đôi mông to tướng như mông voi. Nam Cung Giao vội khép cửa phòng, úp mặt vào gối để phóng thích những nụ cười !

Nhưng chàng lại không cười nổi và một ý niệm:

- Chẳng lẽ một nữ nhân béo phì lại không có quyền yêu và hưởng hạnh phúc như những người bình thường sao ? Ta phải kiếm chồng cho Tiểu Mai mới được !

Chàng nhớ đến gã đao thủ Thế Thiên Hội họ Ngô. Gã cũng rất to béo, quả xứng đôi với Sở Mai.

Sáng mười tám, hơn ngàn hào kiệt võ lâm tụ tập trước lôi đài gỗ dưới chân núi Kim Sơn. Do có cuộc phó ước này nên lôi đài tỹ võ chiêu phu không bị bỏ dỡ, và còn được sửa sang lại như mới.

Lần này, ngoài Bạch Võ thiên sư và Thập Bát La Hán, còn có khá nhiều nhân vật lão thành đến quan chiến, nên Kim Diện Cung đã cho sắp hàng trăm chiếc ghế gỗ ở phía trước lôi đài, trời khá lạnh nhưng tuyết chưa rơi nên chẳng cần phải dựng rạp.

Phe chủ nhà vẫn ngồi trên đài, y như lần trước, song nhân cốc thì đông hơn, vì có thêm Cẩn Nhục Đầu Đà, Mộc Kính Thanh và Cuồng Vũ Dao !

Chưởng quỹ Tứ Hải Đại Lữ Điểm đưa Sở Tà Huy và Sở Mai đến rất sớm, giới thiệu với Kim Diện Cung.

Nghe nói đến truyền nhân của Trường Hồng Kiếm Khách sẽ giúp đỡ phe mình, Kim Diện Cung Chủ vô cùng phấn khởi, xếp ba người ngồi vào hàng ghế danh dự, quanh lôi đài, bên cạnh Thập Bát La Hán !

Sở Tà Huy đã bàn rằng:

- Nếu Nam Cung Thiếu hiệp chậm bước, hoặc không đến được, tại hạ sẽ tìm cách khiêu khích và đấu với Khương Thư Hàn trước ! Tại hạ sẽ cố gắng bắt sống họ Khương, uy hiếp lão ác ma khai ra sự thực !

Yên Đài Nhị Sát Tiểu Xuân Oanh tỏ ý nghi ngờ:

- Sở tức hạ có thiện ý, nhưng chỉ sợ không đủ sức thực hiện ! Bản lĩnh của Thư Hàn rất cao cường, chỉ kém Long Giác Thần Quân chừng vài bậc !

Sở Tà Huy lạnh lùng đáp:

- Rồi tiền bối sẽ thấy ! Tại hạ còn sẵn sàng khiêu chiến cả với Khương Quang Bật. Chàng đi rồi, Đại Sát Thân Công Hải trầm ngâm đáp:

- Lạ thực ! Gã họ Sở này ở đâu chui ra thế nhỉ ? Một kẻ tài cao như vậy đâu dễ chịu làm kẻ vô danh đến tên tuổi ba mươi sáu ?

Cả nhà xuống núi, thượng đài chờ đợi Nam Cung Giao, ánh mắt nặng trĩu ưu tư !

Giữa giờ Thìn, Long Giác Thần Quân và con trai đến nơi. Lát sau cả Hồ Ly Song Tiên cũng xuất hiện, giả vờ không hề có giao tình với họ Khương, chỉ chào hỏi qua loa rồi tìm chỗ khác mà ngồi !

Đầu giờ Ty, Khương Thư Hàn nháy lên lời đài vòng tay tươi cười:

- Dám hỏi Tiền Cung Chủ vì sao lệnh hiền tế lại không có mặt ? Phải chăng y sợ chết nên đã trốn mất rồi ?

Quần hào cũng thất vọng vì cuộc chiến chưa chịu mở màn, đồng thanh thét vang:

- Nam Cung Giao đâu ?

Bỗng có đến hai bóng người từ hàng ghế đầu nháy lên lời đài. Họ gồm một nam nhân tam tuần anh tuấn, oai vệ trong bộ võ phục gấm màu nâu, áo choàng đen, và một thiếu nữ áo xanh, tóc thắt bím, thân hình nung núc những mỡ và thịt.

Hán tử áo nâu chỉ vào Khương Thư Hàn và hỏi ả béo:

- Mai nhi ! Phải chăng chính gã này đã làm nhục ngươi ?

Thiếu nữ phì nộn kia gật đầu lia lịa, nức nở nói:

- Bẩm chủ nhân ! Đúng là gã khốn kiếp này đã dụ dỗ nô tỳ đấy ạ !

Quần hùng giật mình ồ lên và cười sặc sụa.

Khương Thư Hàn diên tiết quát:

- Con heo nái này sao dám lăng mạ bổn thiếu gia ?

Cô ả bật khóc nức nở, rung rinh cả đôi vú vĩ đại tràn bờ mông quá khổ, quay xuống phân bua với mọi người:

- Kính cáo chư vị thúc, bá, huynh đệ. Tiểu nữ là Sở Mai tỳ nữ của Sở Gia trang, ở trấn An Xuyên, trưa mừng bốn vừa rồi, tiểu nữ về thăm mộ song thân ở ngoại thành thì gặp Khương công tử đây đi dạo. Chàng bèn buông lời ong bướm, trêu hoa ghẹo nguyệt ! Thư Hàn hết lời tán dương tiểu nữ là nữ nhân mình đẹp, vú to, mông nở, hấp dẫn phi thường !

Vừa kể, Sở Mai vừa diễn tả bằng cách võ mông và nâng hai bầu vú đồ sộ lên. Quần hùng ôm bụng cười ngất, còn Khương Thư Hàn tức đến nổi thở phì phào. Song gã vô cùng giả hoạt nên cố nhịn, chờ xem diễn biến thế nào ?

Sở Mai gạt lệ nói tiếp:

- Bẩm chư vị ! Khương công tử còn khoe mình là ái tử duy nhất của Ngưu Giác Thần Quân, cao thủ số một của võ lâm ...

Có người thét lớn sửa ngay:

- Long Giác chứ sao lại Ngưu Giác ?

Sở Mai gạt đầu:

- Phải ! Phải ! Tiểu nữ nhớ lộn ! Nhưng sừng rồng hay sừng trâu thì cũng thế thôi, có gì quan trọng đâu ?

Quần hùng lại cười vang, còn Khương Quang Bật thì giận tím mặt.

Sở Mai leo lên kể:

- Khương công tử hứa rằng sẽ cưới tiểu nữ về làm chính thất, cùng hưởng giàu sang trên đống vàng cao ngất của Vô Thanh Cốc ! Tiểu nữ vốn ngây thơ chất phác, nghe theo lời đường mật của y, nên đã dại dột hiến thân !

Toàn trường rống lên cười như điên dại vì tưởng tượng đến cảnh ái ân của một gã đàn ông nhỏ bé với một nữ nhân nặng trăm rưỡi cân như Sở Mai !

Có ai đó khoái trá vận công nói lớn:

- Tuyệt diệu thật ! Cái cảnh thần lần ôm cột đình này, lão gia sẵn sàng bỏ ra trăm lượng vàng để được xem !

Khương Thư Hàn đột nhiên nói:

- Vậy phải chăng hôm nay nàng đến đây để bắt ta phải cưới làm vợ ?

Ai cũng tưởng Sở Mai gạt đầu, nào ngờ nàng lắc đầu bĩu môi nói:

- Lấy người làm quái gì ! Cái thứ nam nhân yếu xìu trên giường như người chẳng đáng một xu ! Biết thế bỗn cô nương dè người chết ngạt cho rồi !

Đàn ông tối kỵ bị chê bai là bạc nhược trong ân ái, nên Khương Thư Hàn không còn nhịn được nữa, nhảy xổ đến, vung kiếm chém Sở Mai.

Nhưng hán tử họ Sở kia đã chặn gã lại bằng một luồng kiếm quang đỏ rực và có hình dạng của một chiếc móng cầu vồng !

Khi va chạm, Khương Thư Hàn có cảm giác nội lực đối phương còn kém mình một bậc, nhưng chiêu thức rất linh diệu. Nhận ra kẻ thù lâu đời, Khương Thư Hàn thận trọng lùi lại, quát hỏi:

- Phải chăng người là truyền nhân của Trường Hồng Kiếm Khách ?

Quần hùng cũng sửng sốt, chăm chú lắng nghe. Gã Sở công tử kia đã gạt đầu xác nhận:

- Đúng vậy ! Lão nhân gia họ Thẩm chính là Sư tổ của Sở Tà Huy này ! Nay người dám làm nhục nô tỳ của nhà họ Sở thì phải đền tội !

Và gã quay phắt xuống, chỉ mặt Long Giác Thần Quân, lạnh lùng nói:

- Lão cứ ngồi yên đấy, chờ đến trận thứ hai !

Quần hùng reo hò như chợ vỡ, phấn khởi vì có người dám khiêu chiến với Đại ác ma họ Khương !

Thần Quân đã khổ công tài bồi cho con trai, giúp gã có đến hơn bốn mươi năm công lực và đạt tám thành hỏa hầu Vô Thanh Kiếm Pháp, nên không tin rằng một gã ba mươi mấy tuổi như Sở Tà Huy lại thắng được Thư Hàn ? Lão chỉ e ngại Nam Cung Giao, song chàng ta đã chết mất xác rồi !

Khương Quang Bật ngửa cổ cười ghê rợn, ra lệnh:

- Hàn nhi ! Con hãy bằm xác gã họ Sở ra cho ta !

Khương Thư Hàn gạt đầu hứa:

- Phụ thân yên tâm ! Gã còn kém xa hài nhi !

Sở Tà Huy bảo Sở Mai lùi ra xa đến đứng ở góc lôi đài rồi cử kiếm thủ thế.

Họ Khương thi triển Vô Trần Thân Pháp lao vút đến như gió thoảng, kiếm kinh lạng lẽ nhưng kiếm ảnh mịt mù sát khí.

Sở Tà Huy vẫn đứng im, vung thanh kiếm dài sơn đỏ, vẽ nên những chiếc móng hồng, đón lấy đường kiếm của đối phương.

Khương Thư Hàn nghe thân kiếm chấn động mạnh, và hơi thép lạnh tỏa vào mặt, kinh hãi lùi mau. Té ra bản lãnh họ Sở khá hơn gã tưởng !

Song gã có muốn hối tiếc cũng không được vì Sở Tà Huy tấn công tới tấp, chiêu thức ác liệt vô song. Vả lại, Khương Thư Hàn rất cao ngạo nên chẳng thể chịu thua dễ dàng. Gã tận lực thi triển kiếm pháp gia truyền phối hợp với thân pháp Vô Trần, đẩy lùi họ Sở.

Gã phát hiện ra một điều là Sở Tà Huy rất ít chịu di chuyển, dường như chỉ giỏi kiếm pháp chứ khinh công thì không ! Do vậy, Thư Hàn tận dụng pho thân pháp lừng danh, liên tục hoán vị, chạy quanh Sở Tà Huy, tấn công từ mọi hướng.

Họ Sở đối phó bằng cách xoay tròn như chong chóng, thực hiện chống đỡ chứ không thềm rời chỗ.

Đến chiêu thứ hai trăm thì Khương Thư Hàn mới thức ngộ ra rằng Sở Tà Huy đang sử dụng mình như một người luyện kiếm. Rõ ràng cùng một chiêu nhưng lần sau hoàn thiện hơn lần trước.

Khương Thư Hàn chột dạ, không dám kéo dài trận đấu, đánh một đòn quyết liệt rồi rút lui, nhường địch thủ lợi hại này cho cha mình !

Gã dồn toàn lực vào thân kiếm đánh chiêu Trinh Hiệן Vô Ngân, vẽ nên muôn ngàn ánh sao lạng lẽ, trùm kín Sở Tà Huy.

Chiêu này công thủ có đủ, vừa mãnh liệt lại vừa kín đáo, là một trong những chiêu kiếm đặc ý nhất của Long Giác Thần Quân.

Nhưng gã họ Sở lại mỉm cười, loang kiếm tạo nên những chiếc mống tủa tủa như vóót đồng, chụp thẳng vào màn sao trước mặt !

Chiêu này có tên là Hồng Thượng Hữu Long, ảo diệu tuyệt luân. Hai màn kiếm quang chạm nhau, Thư Hàn nghe hổ khẩu đau nhói, trường kiếm bị đánh bật, và kinh hoàng trợn mắt nhìn mũi kiếm của đối phương bay vào cổ họng mình.

Nhưng mũi kiếm đã lệch đi, lướt trên vai gã, và Sở Tà Huy ập đến điểm liên bốn huyệt, biến họ Khương thành tượng gỗ cứng đờ và câm lặng !

Diễn biến bất ngờ này khiến Long Giác Thần Quân và quần hùng ngỡ ngác. Nãy giờ, rõ ràng Khương Thư Hàn luôn chiếm ưu thế mà ?

Khương Quang Bật đứng phất dậy, sợ hãi quát:

- Không được hại mạng con ta !

Sở Tà Huy đã tra trường kiếm vào vỏ để giấu những nét sơn bị tróc. Chàng rút lưỡi trủy thủ đen sì ở thắt lưng ra, kê vào cổ Khương Thư Hàn rồi nói:

- Khương lão quỷ ! Nếu lão không thành thật trả lời những câu hỏi của ta thì từng mảnh thịt của tiểu tử này sẽ rời khỏi thân thể đấy !

Vừa dứt lời, họ Sở vạch ngay một đường trên má con tin, khiến máu tuôn lả chả !

Long Giác Thần Quân tuy là ác ma nhưng lại rất thương con, lão đau lòng khôn xiết, rít lên:

- Đứng hành hạ Hàn nhi nữa ! Lão phu thề sẽ trả lời tất cả !

Sở Tà Huy gật gù:

- Hay lắm ! Đây là câu thứ nhất ! Lão có công nhận mình đã bày mưu hại chết Nam Cung Giao ở núi Duyên Sơn hay không ?

Họ Sở đặt lưỡi chủy thủ vào vành tai hữu của Thư Hàn chờ đợi, Khương Quang Bật rưng rưng, nghiến răng đáp:

- Có ! Lão phu đã giết hẳn rồi !

Thần Nữ Tiền Vân Mi thét thát thanh, ngắt xỉu ngay trên ghế dựa.

Quần hùng thì phần nộ, ngoác miệng chửi bới Long Giác Thần Quân.

Sở Tà Huy vận công hỏi tiếp câu thứ hai:

- Lão có thú nhận mình đã cướp Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm Tự hơn ba mươi năm trước hay không ?

Bí mật trọng đại này không được tiết lộ khỏi chùa, nay bẻ ra khiến toàn trường sửng sốt. Cả Bạch Võ thiền sư và Thập Bát La Hán cũng bần khoản, không hiểu vì sao gã họ Sở này lại biết !

Long Giác Thần Quân cười nhạt:

- Đúng là lão phu đấy !

Mười chín vị cao tăng Thiếu Lâm đứng lên, thiền trượng sẵn sàng, quyết không để họ Khương chạy thoát.

Sở Tà Huy nghiêm giọng:

- Vậy lão hãy hoàn lại cho chùa Thiếu Lâm !

Khương Quang Bật cau mày:

- Tiếc rằng lão phu không mang theo, xin thề sẽ hoàn trả lại sau ba tháng ! Thiếu Lâm Tự cứ việc giữ Hàn nhi !

Sở Tà Huy lập tức hốt dứt nửa vành tai của Thư Hàn, cười hì hì bảo:

- Ta đâu phải trẻ con ! Lão mà không đưa ra ngay thì ta cắt phăng cái vật lòng thòng trong đũng quần con trai lão đấy !

Nói là làm, gã vòng tay kê lưỡi chủ thủ vào hạ thể nạn nhân ! Trước tiên, cắt vạt áo và giải quần !

Thì ra Long Giác Thần Quân muốn mượn việc Dịch Cân Kinh để hoãn binh. Lão chấp nhận để con mình bị chùa Thiếu Lâm giam giữ, sau này trao đổi. Còn giờ đây, chắc gì gã khốn kiếp họ Sở kia đã chịu tha chết cho Thư Hàn ?

Khương Thư Hàn chỉ còn quần ngắn, nghe hơi lạnh của chủ thủ thấm vào dương vật, hồn vía lên mây ngay !

Sở Tà Huy biết vậy, giải á huyết cho gã và nói:

- Cha người khá cứng đầu ! Không chừng sẽ vì tiếc của mà lại hy sinh người đấy ! Hãy khuyên giải lão ta và câu !

Thư Hàn sợ hãi gọi vang:

- Phụ thân ! Cha hãy trả quách quyển kinh ấy cho rồi, đã luyện xong thì còn giữ làm gì !

Thực ra thì pho kinh Trấn Sơn của phái Thiếu Lâm được viết bằng chữ Phạn, phải có bậc cao tăng tinh thông ngôn ngữ này mới dịch nổi. Và dù đã được dịch sang Hán ngữ thì cũng cực kỳ uyên thâm, có nhiều từ, nhiều ý niệm thuộc về Phật pháp. Vì thế, sau ba mươi mấy năm mà Long Giác Thần Quân chỉ luyện thành có một môn Cương Khí Di Huyết Đại Pháp !

Lão lại ỷ y, không hề sao lại nên giờ đây mới tiếc nuối ! Và đúng là khi rời Vô Thanh Cốc, lão luôn luôn mang theo bảo vật này ! Kể đã quen ăn cắp thì thường sợ mất của !

Nhưng không ngờ, gã Sở Tà Huy kia hành sự cực kỳ bá đạo và quyết liệt khiến Thần Quân đành phải bó tay !

Lão hậm hực lấy trong bụng áo ra một túi lụa đầy, quảng cho Bạch Võ thiên sư.

Thủ Tòa La Hán Đường mừng đến run tay, lóng ngóng mở ra. Lão hoan hỉ hô lớn:

- A Di Đà Phật ! Xin cảm tạ Sở thí chủ !

Khương Quang Bật van nài:

- Sở Tà Huy ! Lão phu đã thực hiện hết những yêu cầu của người, xin hãy thả Hàn nhi ra !

Họ Sở cười khanh khách:

- Chưa hết đâu, ta biết lão đã liên kết với Hồ Bang, cùng Hồ Ly Song Tiên mang đến đây rất nhiều thủ hạ, có đúng thế không ?

Còn gì để giấu giếm nữa, Thần Quân gật đầu xác nhận !

Hồ Tiên đứng lên cười lạnh:

- Người đoán đúng đấy ! Thủ hạ của Vô Thanh Cốc và Hồ Bang tổng số hiện diện hơn bốn trăm người. Người làm gì được bọn ta ?

Sở Tà Huy thản nhiên vẫy Sở Mai đến và dặn dò:

- Người hãy kê đao vào cổ tiểu tử này, khi nghe lệnh ta thì giết ngay !

Chàng quay xuống bảo họ Khương:

- Nếu lão giúp chúng ta giết được Hồ Tiên và Ly Tiên thì ta sẽ có hoàng thiên chứng giám sẽ thả Thư Hàn ra ngay !

Ly Tiên kinh hãi nói:

- Khương lão huynh đừng trúng kế ly gián của gã !

Long Giác Thần Quân vuốt râu cân nhắc, bất ngờ quát vang:

- Đệ tử đâu, không được để Song Tiên chạy thoát !

Tức thời, trong số quần hùng quan chiến có hai trăm người rút kiếm vây lấy Hồ Ly Song Tiên. Ngược lại, cũng có độ bốn chục người ủa đến bảo vệ Thái Thượng Giáo Chủ !

Thì ra Hồ Ly Song Tiên mang theo rất ít thủ hạ.

Mọi người vội dẫn ra để xem cảnh tượng sát giữa hai phe tà ma !

Yên Đài Song Sát cũng nhập cuộc giúp đỡ Long Giác Thần Quân. Kim Diện Cung Chủ và mười chín cao tăng trấn thủ vòng ngoài, quyết không để Song Tiên đào tẩu ! Chưa kể đến những cao thủ khác như Cẩn Nhục Đầu Đà, Mộc Kính Thanh, Cuồng Vũ Dao, anh em họ Trịnh, bảy người Huyết Phủ Hội ...

Thực ra, họ chờ đợi giây phút tiêu diệt Long Giác Thần Quân ! Kế hoạch của Sở Tà Huy, tuy đơn giản nhưng cực kỳ lợi hại !

Yên Đài Song Sát liên thủ giáp công Ly Tiên, đương nhiên chiếm thượng phong. Chấn Thủ Thần Âm chỉ có tác dụng với một người, nay đối phương đủ cặp, tấn công như bão táp, khiến Ly Tiên chỉ còn cách dựa vào đao pháp kỳ tuyệt mà đối phó !

Hai cây quả trượng của Song Sát phối hợp rất nhịp nhàng, ăn ý, vì họ là phu thê, tâm ý tương thông, áp lực mỗi lúc một tăng, trượng kinh vù vù như cuồng phong, vây chặt lấy Ly Tiên Bằng Thu Liên !

Sau hàng trăm lần va chạm, cây loan đao của Ly Tiên bị sứt mẻ khá nhiều. Bà ta biết thế đã cùng, liền tính kế đổi mạng với đối phương !

Ly Tiên đảo bộ lao thẳng vào lưỡi trượng của Nhị Sát Tiêu Xuân Oanh, thi triển Chấn Thủ Thần Âm quát lớn:

- Khơ !

Nhưng Song Sát đã được Nam Cung Giao truyền cho phương pháp hóa giải nên Tiêu mẫu không hề hấn gì, múa tít quả trượng đón chiêu đao của Ly Tiên. Bằng Thư Liên bị chặn lại và lãnh nguyên một trượng như trời giáng của Đại sát vào lưng !

Cột sống dập nát và đứt đoạn, Ly Tiên thét lên văng xa hơn trượng, co giật vài cái rồi chết !

Hồ Tiên Cổ Huyền Minh đang bị Long Giác Thần Quân đánh cho xác bấc sang bang, nghe tiếng kêu bi thiết của vợ liền phân tâm ! Long Giác Thần Quân là cao thủ thượng thặng trong kiếm đạo, lập tức nhận ra cơ hội, thọc kiếm đâm thủng ngực Hồ Tiên !

Mấy chục đệ tử Hồ Bang cũng đều chết sạch, dưới tay những kiếm thủ Vô Thanh Cốc !

Sở Tà Huy đã trở lại lôi đài, giải huyết cho Khương Thư Hàn nhưng lại ngấm ngầm phong tỏa chân khí của gã !

Long Giác Thần Quân quát vang:

- Song Tiên đã chết, mau thả con trai ta ra !

Sở Tà Huy gật đầu:

- Hãy đón lấy !

Rồi chàng nắm cổ và thắt lưng Thư Hàn, quăng xuống cho Khương Quang Bật !

Đúng lúc này, Kim Diện Cung Chủ Tiên Phong Vân quát vang:

- Giết !

Thế là nhân thủ Kim Diện Cung xông vào chém giết phe Vô Thanh Cốc ! Cả Thần Nữ Tiên Vân Mi cũng hung hăng như hổ đói, quyết trả thù chồng ! Nàng đã luyện được tám thành pho Kim Long Kiếm Pháp, bản lãnh cũng kha khá, song là nữ nhi nên sức lực yếu kém ! May mà có Trịnh Tháo, Trịnh Mãng theo sát một bên để bảo vệ !

Trong đám quần hùng cũng có những người hiệp tâm bồng bột, rút vũ khí tham gia, góp phần tẩy trừ tai họa cho võ lâm ! Do vậy vòng vây dày đặc, kiến chui chẳng lọt !

Nhưng hai trăm gã sát thủ già dặn, thiện chiến của Vô Thanh Cốc đã sớm lập trận Kiên Bích, kê vai sát cánh chống trả rất hữu hiệu. Họ vừa đánh vừa rút lui theo bước chân của Long Giác Thần Quân !

Cả đoàn người biến thành khối thép vững chắc, kiên cố, hiên ngang chịu đựng phong ba bão táp. Người này ngã xuống thì kẻ phía sau lấp chỗ ngay, không để thế trận tan vỡ.

Binh pháp Tôn Tử có câu: “Binh quý hồ tịnh, Bất quý hồ đa”, áp dụng trong trường hợp này quả chẳng sai ! Bọn kiếm thủ Vô Thanh Cốc đều ở độ tuổi trung niên trở lên, công lực thâm hậu, lại được Long Giác Thần Quân tận tình truyền dạy Vô Thanh Kiếm Pháp, nên bản lãnh mỗi người tương đương với một cao thủ nhất lưu trong võ lâm !

Khương Quang Bật sở cậy vào đội quân bách chiến bách thắng dưới trướng nên mới nhận lời giết Song Tiên. Lão thừa thông minh để hiểu rằng phe mình sẽ bị vây đánh !

Thần Quân đã giao con trai cho lão già mặt sẹo tên Tào Mật cũng đi giữa trận, để rảnh tay mở đường máu !

Do quân số phe nhà quá đông, nhưng ô hợp và hỗn loạn, nên Kim Diện Cung Chủ không sao điều động nổi. Tuy họ hoàn toàn chiếm ưu thế, nhưng lại không ngăn được bước tiến của đối phương !

Diệu dụng của Kiên Bích Trận là thế liên hoàn và rất linh hoạt, có thể nở ra hoặc co vào ! Do vậy, khi Sở Tà Huy chặn đường Long Giác Thần Quân thì lập tức bị lọt vào trận, phải chống đỡ cả tả hữu lẫn sau lưng.

Khi so kiếm với một cường địch tối lợi hại như Khương Quang Bật thì không được phép phân tâm. Dù Trường Hồng kiếm pháp có là khắc tinh của Vô Thanh kiếm pháp, thì lão vẫn hơn chàng hai mươi mấy năm công lực !

Long Giác Thần Quân vô cùng căm hận Sở Tà huy nên hạ sát thủ ngay. Lão trợn mắt xuất mấy chiêu Bạo Vũ Lê Hoa, kiếm ảnh gồm hàng vạn đóa hoa trắng nhỏ phủ mờ không gian.

Sở Tà Huy khôn hồn đề khí bốc lên cao, lộn hai vòng thoát ra ngoài, hạ thân xuống phía sau Yên Đài Song Sát. Nếu đơn đấu thì chàng không hề sợ Khương lão quỷ, nhưng trong trường hợp này sinh cường chỉ thiệt thân !

Họ Sở hợp lực cùng Yên Đài Song Sát công phá trận thế, cố cầm chân Long Giác Thần Quân. Các cao tăng Thiếu Lâm Tự cũng dàn hàng ngang, thiên trượng quét ra những đòn mãnh liệt, chặn đứng bọn kiếm thủ Vô Thanh Cốc.

Nhưng Long Giác Thần Quân đã bỏ đoạn đê quá kiên cố này, lẩn sang mé tả, đưa thế trận chảy về hướng khác.

Kẻ trấn giữ khu vực này là bảy cao thủ Huyết Phủ Hội. Họ căm thù Khương Quang Bật và Vô Thanh Cốc nên chiến đấu rất hung hãn, giết được mười mấy tên.

Nhưng Long Giác Thần Quân võ công vô địch, lúc lâm nguy càng bội phần lợi hại, chỉ một chiêu đã đâm thủng vai Mộc Đông Sơ, hội chủ Huyết Phủ Hội !

Hai em của Đông Sơ phải liều chết xông vào mới cứu được lão kéo ra ngoài. Thần Quân tiến lên như vũ bão, đánh bạt bốn cây búa thép, giết liền sáu đệ tử Kim Diện Cung, phá thủng vòng vây !

Kiên Bích Trận như đóm nước loang trên mặt gương, tràn qua khe hở, rút sạch ra ngoài, để lại năm sáu chục tử thi !

Tất nhiên quần hùng truy sát ráo riết, song đối phương đã chạy cả vào cánh rừng phía Đông núi Kim Sơn, rồi mất dạng. Kinh công Vô Trần Thân Pháp của Long Giác Thần Quân vốn chẳng phải tầm thường ! Hơn nữa binh pháp có câu: “Giặc cùng chó đuổi !”

Kim Diện Cung Chủ cao giọng cảm tạ quần hùng, mời mọi người thượng sơn, dự tiệc mừng vì trời đã trư !

Sở Tà Huy đảo mắt nhìn quanh tìm tỳ nữ Sở Mai song chẳng thấy đâu. Lúc này, ả múa cây đao gia truyền, cùng Cẩn Nhục Đầu Đà tấn công Kiến Bích Trận từ hướng Tây,

đả thương được khá nhiều địch thủ. Với thần lực thiên sinh, cô nàng béo phì kia có đường đao nặng như núi, khiến đối phương phải khiếp sợ !

Sở Tà Huy lững thững đi theo Thập Bát La Hán lên núi. Chàng thấy Bạch Võ thiên sư đầy vẻ buồn rầu lo lắng, liền hỏi:

- Dường như, ngoài việc thương tâm trước cái chết của Nam Cung thiếu hiệp, đại sư còn ưu tư vì một vấn đề nào đó ?

Bạch Võ thở dài:

- Sở thí chỉ quả là tinh mắt ! Lão nạp nhận mệnh sư thúc và chưởng môn đến đây mời Nam Cung sư đệ đối phó với Đông Hải Thần Tăng ! Lão ta đã gửi thư, hẹn rằm tháng ba sẽ đến so tài cao thấp với phái Thiếu Lâm. Tiếc thay, Nam Cung sư đệ chẳng may đã về cõi Phật lúc tóc còn xanh !

Sở Tà Huy nhận ra đôi mắt vị thiên sư bực trực này ướt rướt, liền cảm động thú nhận:

- Sư huynh chớ bi ai làm gì ! Tiểu đệ vẫn còn sống đây !

Bạch Võ thiên sư giật mình dừng bước, ngỡ ngàng, tưởng như nghe không rõ !

Sở Tà Huy lột nhanh mặt nạ, để lộ chân tướng rồi mang lại ngay ! Bạch Võ không nén được vui mừng xiết chặt hai vai Nam Cung Giao, bật cười ha hả !

Thập Bát La Hán cũng xúm lại mừng sư thúc. Họ đều ở tuổi ngũ tuần, vai vế chữ Tuệ, là học trò của các cao tăng hàng chữ Bạch, giống như Đại Lực vậy. Thực ra Đại Lực chỉ là cái biệt hiệu hàm ý bông đùa, pháp danh của gã là Tuệ Lực !

Việc truyền chức phương trượng không giống việc truyền ngôi vua, nghĩa là đại đệ tử của phương trượng cũng bình đẳng với những đồng môn cùng vai.

Trước khi phương trượng đương nhiệm từ trần, người kế vị đã được chọn sẵn, thông qua một kỳ thi rất gắt gao, không phải về võ nghệ mà là đạo hạnh và kiến thức về kinh, luật, luận.

Vậy là, có thể sau này, một trong Thập Bát La Hán sẽ trở thành chưởng môn phái Thiếu Lâm. Song lúc này, họ vẫn chỉ là sư đệ tử của Nam Cung Giao !

Chàng vui vẻ chào họ và nói:

- Xin sư huynh đệ và các sư đệ tử đừng tiết lộ bí mật của Giao này ! Thanh danh làm lụy người chứ chẳng có ích gì !

Bạch Võ khen ngợi:

- Thiện tai ! Thiện tai ! Không ngờ sư đệ lại thông hiểu Phật pháp đến mức này ! Thật là hiếm có !

Nam Cung Giao cười khà khà:

- Sư huynh quá khen khiến tiểu đệ thêm xấu hổ ! Giao này nửa câu kinh cũng chẳng thuộc, thua cả một chú tiểu trong chùa !

Thiền Sư cũng cười:

- Vạn pháp giai thông ! Kinh kệ chỉ là phương tiện, chân như mới thật cứu cánh ! Người là một thiền sư bẩm sinh, ngộ được cái vô ngôn của phật pháp, chẳng cần phải tụng niệm !

Nam Cung Giao chẳng hiểu ắt giáp gì, cười ha hả bỏ đi trước !

Trên bãi cỏ trống hàng trăm chiếc bàn tròn đã được dọn ra, và quần hùng đang uống rượu sông với lạc rang, thịt khô, trong lúc chờ cơm nước !

Mọi người hồ hởi vây gọi Sở Tà Huy. Ai cũng muốn được đồng hành với chàng kiếm sĩ anh hùng, mưu lược này ! Sau trận vừa rồi, thanh danh của Sở Tà Huy sẽ vang dội võ lâm !

Nam Cung Giao nhã nhận từ chối, vào khu hậu viện để chọc ghẹo ái thê và người thân !

Chàng đi thẳng đến khuê phòng của Vân Mi và gõ cửa ! Thần Nữ ra mở cửa, mắt vẫn chưa ráo lệ. Nàng nghiêng mình thi lễ:

- Chẳng hay Sở đại hiệp giá lâm có việc gì ?

Nam Cung Giao bước vào, cười khanh khách:

- Sở mỗ vừa gặp nàng đã xiêu hồn lạc phách, nguyện thay thế Nam Cung Giao để hầu hạ nàng, ý mỹ nhân thế nào ?

Chàng cứ ngỡ Vân Mi sẽ buông lời mắng nhiếc, nào ngờ nàng lặng lẽ đi thẳng xuống giường, ngồi xuống và yếu điệu nói:

- Trong phòng không có ghế, mời đại hiệp ngồi đỡ trên giường này !

Nam Cung Giao choáng váng trước tính nết lẳng lơ của vợ mình. Chồng vừa mới chết đã mời trai lên giường !

Song chàng cố nén cơn thịnh nộ đóng tiếp vai kịch để xem lòng dạ Vân Mi khốn nạn đến mức nào ?

Nam Cung Giao bước đến, ngồi xuống thành giường, sát bên Thần Nữ, cố nặn ra một nụ cười phóng dăng, rồi vươn tay ôm lấy nàng !

Vân Mi chẳng hề phản kháng, ngã đầu vào vai chàng rồi thủ thỉ:

- Dung mạo và võ nghệ của đại hiệp đã khiến lòng thiếp vô cùng ngưỡng mộ ! Nay đại hiệp không chê thân gái góa, thiếp nguyện hiến dâng phút hương thừa !

Nam Cung Giao nghe như đất trời sụp đổ, đau lòng vô hạn, thẩn thờ hỏi:

- Té ra nàng không hề yêu gã Nam Cung Giao khốn khổ kia sao ?

Thần Nữ lắc đầu, cười khúc khích:

- Gã tiểu tử ấy tính tình lăng nhăng, quen thói trăng hoa, chỉ được cái tài bẻm mép, ai mà thèm yêu !

Nam Cung Giao đỡ đỡ như tượng gỗ, chìm vào hố sâu tuyệt vọng. Chàng để yên cho Vân Mi kéo mình ngã ngựa ra giường mà hôn hít vuốt ve.

Thần Nữ dường như bị kích động bởi cơn khát tình, áp đôi nhũ phong mơn mớn của mình vào mặt Nam Cung Giao ! Chàng là người nhân hậu, dù phần nộ cũng chỉ tự trách mình chứ không hề nghĩ đến chuyện đánh đập, chửi nể Vân Mi. Nhưng cử chỉ dâm dăng này đã khiến chàng chịu hết nổi, phát vào mông của nhân Nữ tới tấp, rung rinh cả giường. !

Vân Mi chột cười dòn giã, và dưới gầm giường chột vọng ra tiếng la oai oái:

- Chủ nhân làm gì mà dữ dội thế, nô tỳ sắp bị đè chết rồi !

Đấy chính là giọng nói của Sở Mai ! Nam Cung Giao bừng tỉnh, thức ngộ rằng ả bèo phì kia đã thố lộ với Vân Mi, và cùng Thần Nữ bày kế hại mình !

Chàng bực bội nhưng lại mừng vì thoát cảnh nhục nhã, đấng cay bởi người vợ trác nết !

Nam Cung Giao cười hì hì, xoa đôi mông bị đòn oan của Thần Nữ và hôn nàng thật ngọt !

Vân Mi ngượng ngừng sửa lại áo, vì biết trượng phu đã động tình, trong lúc Sở Mai vẫn còn ở dưới gầm giường !

Ả bèo đã lết ra, đội cả giường lên mới chui lọt ! Sở Mai phủ bụi, ngượng ngừng nói:

- Nô tỳ thấy phu nhân khóc lóc nên không nở giấu ! Mong chủ nhân lượng thứ !

Nam Cung Giao mỉm cười:

- Tội ấy tính sau, giờ thì làm ơn đi chỗ khác chơi để ta hỏi tội phu nhân !

Sở Mai che miệng cười khúc khích, ngoe nguẩy rời phòng ! Nam Cung Giao đi theo, cài then cẩn thận rồi nói với Thần Nữ:

- Cơm còn lâu mới chín ! Sở mỗ sẽ ăn thịt nàng cho đỡ đói !

- o O o -